

Písničkáři sobě VIII se uskutečnili ve sváteční den 17. listopadu, jak už avízoval můj článek v předchozích dnech. Ukázalo se, že tento den není příliš vhodný k pořádání podobné akce, protože lidé dali přednost domácímu krbu a nějakému „smysluplnému“ seriálu na komerční stanici, případně hledání ztraceného příbuzného v Poště pro tebe.

Na poslední chvíli se nám omluvil Jarek Hampejs, kterému se stala nehoda, jež mu znemožnila účinkování na naší akci. Ostatní účinkující ale dorazili a Písničkáři sobě tentokrát skoro dostáli svému názvu. Nicméně návštěvníci se v průběhu večera přitrousili.

Večer odstartoval **Petr Dvořák** z Boleboře. Petr měl zahrát už na sedmých Písničkářích, proto jsme byli rádi, že mu to tentokrát vyšlo. Zaujal Krylovským nádechem svých písní a svého projevu, avšak i zhudebněnými básněmi od kriminálního a záletníka Francois Villona, např. písní

Jsem nevinný. U všech se doprovázel na kytaru s nylonovými strunami.

Hned po něm si své vystoupení zopakoval **Jirka Novák** z Hradce Králové. Jirka totiž hrál úplně na prvních Písničkářích sobě, kdy jsme ještě vůbec nevěděli, co nám z večera vyleze za akci. Jirka patřil mezi těch šest, kteří se nebáli, přestože netušili, do čeho jdou. Jirka hraje vlastní písně v duchu bluegrassu pomocí kytarového tříprstého stylu, který je charakteristický synkopami a střídavým basem. Zahrál sedm vlastních skladeb zaměřených hlavně na toulání a přírodu. Písní

Čekání se snažil přivolat jaro, ale to je bohužel ještě velmi daleko. Jirku Nováka můžete vidět vystupovat i v kapele Blue hat (tzv. Modré klobouky).

Až z hlavního města Prahy k nám zabloudili **Kuba Janda** a **Pepík Pithart**. Přijeli sice spolu, ale hráli každý sám.

Kuba poprvé veřejně vystoupil v roce 2007 jako host Davida Alfíka Dewettera, který u nás hrál minule. První verše psal na gymnáziu při hodinách biologie – mám podobné zkušenosti z hodin

angličtiny – a na vysoké škole začaly vznikat první písně. Jeho písně jsou z velké části epické, např. píseň *O holce vožundě*, napsal pro zvukaře, přestože samotná píseň je o dámě, která má zálibu v alkoholu, nebo píseň *O žízale*, která měla být původně blues s dobrým koncem, ale nakonec vzniklo tango se špatným koncem.

Pepík Pithart měl proti Kubovi mnohem košilatější repertoár a nejednalo se jen o písně, ale i o básničky, které v průběhu svého vystoupení trousil. Většinou vždycky mrknul do hledí na Kubu, co má ještě zahrát, a podle Kubova návrhu se poté zařídil. Už název první písně *Láska je kráva*,

vypovídal, že nepůjde o vzletná slova. I píseň

Dívky v nadné

vyprávějící o tom, že chudí chlapci na některé slečny z finančních důvodů nedosáhnou, stála za to. Z názvů písní (

Vlasta

,
Klára

...) každý pochopil, kde Pepík čerpá inspiraci. U Vlasty jsme se nedopatřením hned na začátku dozvěděli pointu příběhu. Můžete jen hádat, kdo nakonec visel vedle vesty ve skříni.

Během vystoupení Pepíka Pitharta jsem si uvědomila jistou skutečnost, kterou nemůžu nezmínit. Po osmé hodině dorazila skupinka čtyř lidí, kteří se údajně měli zdržet jen na jedno pivo, a proto neměli platit vstupné. Podotýkám, že v této skupince byl známý politický činitel, významný zvláště v Královéhradeckém kraji. Jenže čas utíkal a skupince se na Písničkářích sobě líbilo, moc dobře se bavili zejména při Pepíkově vystoupení. Nejsem hladovec a lakomec, ale též nejsme výdělečný podnik, jsme rádi, když zůstaneme na nule a nejdeme do mínusu. Za normálních okolností bych to neplacení vstupného asi přešla a nerozmazávala ho tu, ale myslím si, že význačného politického činitele by naše malé vstupné, které nám nejde do kapsy, na mizinu nepřivedlo. No jo no, hamty hamty, papaláši mají stále nejmíň peněz... Omlouvám se za tento citový výlev, ale musela jsem to vyventilovat veřejně, když ta možnost je. Navíc by se takové věci vědět měly a dít by se neměly...

Večer zakončil můj spolutvůrce Písničkářů sobě **Jarda Čížek**. Jarďa tak různě migruje po hradeckých luzích a hájích. Pochází z Českého Meziříčí, bydlel v Dobrušce, pracoval v Opočně na zámku a na tamní základní umělecké škole, bydlel i v Hradci Králové. Teď se vrátil zpátky do Meříče, jak se na Hradecku říká Českému Meziříčí. Jardovi jako na potvoru odpoledne praskla struna D, takže ta nová nylonová potvůrka stále prokluzovala a nechtěla být natažená. Jarďa doladřoval a doladřoval (Na některých koncertech jsem ale byla svědkem toho, jak některé známé obličeje takhle pořád ladili jen proto, aby byly zajímavé, což Jardův případ nebyl.) Jarďa původně chtěl hrát jen balady z připravované desky, ale nakonec přidal i něco humorného, např. píseň o esemeskové seznamce nebo

Trampoty sedlákovy

a coververzi

Když jsem šel z hospody

. Za zmínku stojí ještě zvláštní manipulace s hlasem při písni

Už ti mávám

, při které nás Jarďa zanesl jódlováním do Tyrol.

V závěru jsem se dozvěděla, že nás opustí náš hodný zvukař Jarďa Hrůza, protože se stěhuje do Prahy za svou drahou polovičkou. Tímto mu tedy za všechno děkujeme a doufáme, že se ještě někdy shledáme.

Pánská jízda na Písničkářích sobě VIII

Napsal uživatel Jana Štěpánková
Sobota, 27 Listopad 2010 20:03

Termíny na další Písničkáře sobě jsou středa 26.1.2011, pondělí 21.3.2011 a pondělí 26.5.2011. Máte-li zájem, přijďte se podívat, nebo se ozvěte a přijďte si zahrát.